

door

- [Deel 1: Inleidende scènes](#)
- [Deel 2: Scènes van verwoesting](#)
- [Deel 3: Scène Zes](#)
- [Deel 4: Ere zij God](#)
- [Deel 5: Stefanus en Paulus](#)
- [Deel 6: Toekomst scènes](#)

Deel 1: Inleidende scènes.

Dat God een doel heeft is duidelijk af te leiden uit Paulus' woorden in Efeze 1 vers 11

"...krachtens het voornemen van Hem, die in alles werkt naar de raad van Zijn wil,"
en in Efeze 3:11(Conc. NT)

"...naar het aionisch voornemen, dat Hij in Christus Jezus, onze Here, uitvoert,"

Het uiteindelijke doel van Gods doelstelling is dat Hij zal zijn Alles in Allen(1 Cor. 15:28) en dit moeten we altijd in gedachten houden wanneer Zijn doelstelling wordt overdacht. Er is, natuurlijk, een hoogtepunt van de grootheid tijdens de voleinding -tijdens de scène waarin alles is bereikt- maar we stellen dat er grootheid is te vinden die loopt door geheel Gods uitvoering van Zijn doelstelling. Deze grootheid is niet beperkt tot die scènes waarin vele duizenden, ja vele tienduizenden, Hem zullen aannemen, maar kan ook worden gevonden op vele andere plaatsen waar de gebeurtenissen minder spectaculair zijn. Zo zijn er bijvoorbeeld momenten van grootheid in Eden, in Bethlehem, op Golgotha en op de weg naar Damascus

In deze korte serie artikelen, kunnen we slechts pogen een paar van de scènes te bekijken van het ontvouwen van Gods grote plan. We zullen niet proberen iets nieuws naar voren te brengen, immers Gods doelstelling was al bedacht en uitgewerkt nog voordat ook maar het kleinste deel tot stand kwam. Maar, door middel van een aantal opeenvolgende geestelijke beelden, we zullen proberen u de onlosmakelijke grootheid in al Gods wonderbaarlijke handelingen duidelijk te maken.

Laten we daarom ons boek openen en met het begin van ons verhaal beginnen.

Scène Een

Onze eerste scène is er een van Geest - Geest bestaande in een unieke majesteit. Die Geest is God. De apostel Johannes verklaart dat "God is geest" (letterlijk: geest de God - Joh. 4:24). Er is niemand anders dan Hij.

Kunt u zich dit tafereel voorstellen? God, alleen, in een schitterende grootheid? Geest, met niemand dan Hijzelf om mee om te gaan? Licht, maar niemand buiten zich om op te schijnen? Liefde, maar niemand, maar dan ook werkelijk niemand, om die liefde aan te uiten!

Ergens in die tijd, toen God alles in Zichzelf was, werd zijn schitterende doelstelling bedacht. Dezelfde apostel, Johannes, die ons vertelde dat God Geest (is), onthulde ook dat God licht is (1 Joh. 1:5) en dat God Liefde is (1 Joh. 4:8). Deze twee laatste zijn figuurlijke uitdrukkingen, maar vol van lading. Licht heeft,

om enige waarde te hebben, iets nodig om op te schijnen en liefde kan zichzelf niet uiten zonder dat er iemand is om lief te hebben. En zo komen we bij....

Scène Twee

Het toneel verandert en we horen dat uit Hemzelf (want alles is uit Hem, Rom. 11:36), God een ander schitterend Wezen schept. Deze noemt Johannes (in Openbaring) "het begin der schepping Gods"(letterlijk: Gods originele creatie - Openb. 3:14), maar Paulus noemt Hem "De Zoon Zijner Liefde"(Kol. 1:13).

Wat een weelde aan betekenis zit er in de laatste tekst verborgen!! We kunnen niet ons niet voorstellen dat we in staat zijn de totale diepte ervan te doorgronden. Degene die zo beschreven wordt, Die later bekend werd als de Heer Jezus Christus, is in feite Gods volmaking - datgene wat God compleet maakte. Daarmee willen we zeggen dat Hij dezelfde relatie heeft met God zoals de eerste vrouw tot de eerste man had, alleen op een veel en veel grotere en hogere schaal. Net zoals Mannin (Eva's originele naam - zie Gen 2:23) uit de man gemaakt werd en aan de eerste man, Adam, werd gegeven, zo werd Christus uit de Vader geschapen. God gaf Zichzelf het meest prachtige kado aller tijden toen Hij Zichzelf deze Ene gaf, Die tot in het uiterste kon en wilde antwoorden op Zijn Liefde.

Van hieruit kunnen we zien dat Gods doelstelling van begin tot eind is toegespitst op de "Zoon Zijner Liefde". En ook (en dit is een diepe en sublieme gedachte!) dat de verwerkelijking van Zijn doelstelling afhankelijk is van die ene factor: *dat Christus antwoord geeft op Gods liefde in en onder iedere omstandigheid.*

Die Ene, Gods Volmaking, werd zodoende het kanaal voor al Gods daarop volgende handelen. In ieder fase wordt Gods doelstelling uitgewerkt door deze "Zoon Zijner Liefde". In Kolossenzen lezen we dat alles is geschapen "In Hem en door Hem" en "tot Hem" (Kol. 1:16,17). In deze Originele Creatie van God werd niet alleen het zaad gezaaid voor alle nog volgende sch

overeenstemming met deze belofte (2Tim. 1:1; Titus 1:2). Want Paulus' evangelie is er in essentie een van leven, met alles wat nodig is voor het volledig genieten er van, namelijk rechtvaardiging, vrede tot God en levendmaking voor allen!

Zoveel was er betrokken bij de schepping van de Zoon van Gods Liefde. Hij is het zichtbare beeld van de onzichtbare God, Eerstgeborene van elk schepsel, want in Hem is alles geschapen (Kol. 1:15). Hij is voor alles en alles heeft haar samenhang in Hem (vers 17).

Scène Drie

Maar nu verandert het toneel weer en we zien dat de schepping aan de gang is:

"In begin schiep God de hemelen en de aarde."
(Gen. 1:1; Conc NT).

Heeft u wel eens nagedacht over de ongerijmdheid van deze verklaring? Er staat zoiets als "God schiep de Atlantische oceaan en een regendruppel". De hemelen zijn zo oneindig groot; de aarde, in vergelijking, zo ongelofelijk klein. Onze globe is als een stofdeeltje in de uitgestrektheid van de schepping. En toch besloot God, op dat kleine stofje, veel van de belangrijkste gebeurtenissen in werking te stellen in verband met zijn uiteindelijke doelstelling voor het universum. Wat een eer voor de Aarde!!

In Gods schepping van de hemelen zijn alle geestelijke schepselen inbegrepen. Hun aantal is nergens gegeven, maar slechts verondersteld als onvoorstelbaar groot.

Dat de hemelen werden geschapen voordat de aarde werd gemaakt, wordt duidelijk uit uitspraken in Job 38: 4-7:

"Waar waart gij, toen Ik de aarde grondvestte? Vertel het, indien gij inzicht hebt!
5 Wie heeft haar afmetingen bepaald? Gij weet het immers! Of wie heeft over haar het meetsnoer gespannen?
6 Waarop zijn haar pijlers neergelaten, of wie heeft haar hoeksteen gelegd,
7 terwijl de morgensterren tezamen juichten, en al de zonen Gods jubelden?"

Er bestonden dus wezens buiten de aarde toen deze werd gegrondvest!

Maar waarom werd de aarde eigenlijk geschapen? De hemelse wezens, die bij haar ontstaan toekeken, mogen zich dat hebben afgevraagd. Maar wij kunnen het nu zien als een toneel waarop het grote drama zou worden gespeeld, een drama dat zelfs de dood van de Zoon van Gods liefde zou inhouden. Maar nu lopen we weer op onze studie vooruit, daarom zullen we hier nu niet verder op ingaan, maar een aantal bijzondere zaken bekijken die toen zijn ontstaan.

In Genesis 1:2 bijvoorbeeld, wordt de eerst keer duisternis genoemd. In de eerste twee scènes was geen duisternis. Jesaja verteld ons dat de duisternis moest worden geschapen en dat God voor deze scheppingsdaad verantwoordelijk was. In dezelfde tekst (Jes. 45:7) lezen we dat God ook het kwaad schiep. Kwaad is geen

Deel 2

Scènes van verwoesting.

De orde van de schepping werd opgevolgd door verwoesting en chaos. Licht werd vervangen door duisternis; doelgerichte schepping schijnt zich te hebben overgegeven aan doelloze verlatenheid. Wat is er gebeurd? wat was de reden hiervoor?

Er kan twijfel aan zijn dat de woestenij zoals beschreven in Genesis 1:2, het gevolg was van een eerdere opstand onder Gods hemelse schepselen tegen Zijn gezag, dat Hij had neergelegd in de Zoon van Zijn liefde. We kunnen stellen dat Satan altijd Gods doelstelling zal aanvallen daar waar deze wordt geopenbaard. De morgensterren en zonen Gods mogen dan wel jubelend hebben gezongen toen ze zagen da

Scène Vijf

Nu krijgen we een veel kleinere scène in de gaten. We zijn in een tuin waarin God Zijn meest recente schepping heeft geplaatst: de mens. Er is, zoals we zojuist hebben aangegeven, een grootte in de schepping van de mens die niet wordt gedeeld door andere wezens, geestelijk (engelen) of vleeselijk (dieren). Want de mens (de mensheid) werd geschapen naar het beeld en gelijkenis van zijn Schepper.

In Kolossenzen 1:15 en ook in 2 Kor. 4:4, wordt Christus afgeschilderd als het zichtbare beeld van God. Geen enkel ander wezen in de hemelse gewesten wordt zo beschreven. Er is inderdaan iets zeer wonderbaarlijks in het feit dat de mensheid werd geschapen naar het beeld van de Alueim. Vooruitlopend op onze studie, dit werd gedaan opdat Christus Zelf, Gods ware Beeld, op den duur zou verschijnen in de gedaante van een mens, zonder zijn gelijkenis met God te verliezen en dat op den duur, allen onderworpen zouden worden aan Hem als Hoofd van de nieuwe mensheid (Hebr. 2:8).

De mens werd een beetje inferieur geschapen in vergelijking met de hemelse boodschappers, maar bekleed met heerlijkheid en eer (Psalm 8:5; Hebr. 2:7). Maar wat heeft de mens die heerlijkheid en eer misbruikt!!! Want in die tuin, de Hof van Eden, vond de zonde een ingang door de ongehoorzaamheid van de eerste mens en ging vervolgens als een plaag door op al zijn nakomelingen, zodat Paulus duizenden jaren later de toestand kon samenvatten met

"Want allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods"

,2o8 kodl Maa 3-4(r23-4(; Na)-4Ba)-4ET)1 106.22 388.73 Tm[,95.89k)5(odl)-4(MaKICID 4>BD

hinderen zijn altijd beperkt en onderhevig aan Gods allesoverheersende controle, zoals we zien in het verhaal van Job.

We leggen speciaal de nadruk hierop, want we willen dat u dit en de volgende drie scènes goed opneemt: een voortdurend toespitsing van Gods doelstelling - een steeds grotere concentratie totdat het op den duur scherp gesteld wordt op een ding: een stervende Man aan een kruis. Daarna wordt het beeld weer wijder totdat het alles omvat wat oorspronkelijk bedacht werd tijdens de schepping van de hemelen en de aarde.

Deel 3 Scène Zes.

Door de schepping van de mens naar Gods beeld, werd Zijn doelstelling samengebracht op deze aarde en op de mensheid. In deze scène wordt het verder toegespitst op een land en een volk. Want nu zien we Abraham, geroepen vanuit zijn geboorteland Ur der Chaldeën, worden gevestigd in een land door God aan hem gegeven en de ontvanger van de belofte van een zaad waarin alle volken op aarde zullen worden gezegend.

Het land van de belofte (hoewel aanzienlijk groter dan het hedendaagse Palestina of Israël) is eigenlijk maar een heel klein deel van het oppervlak van de aarde. Maar aan het volk, dat via Jacob afstamde van Abraham, werd Gods genade getoond:

" U alleen heb Ik gekend uit alle geslachten van het aardrijk"

Hij vertelde het ze via de profeet Amos (3:2). Met hen maakte Hij een verbond en aan hen gaf Hij Zijn wet. Met hen vestigde Hij Zijn priesterschap; voor hen stelde Hij richteren aan en koos Hij koningen. Aan hen vertrouwde Hij Zijn uitspraken toe en stuurde Zijn profeten.

Door hen Zijn wet te geven, met alle daarbij behorende details, beperkte God kennelijk Zijn doelstelling nog verder, want Hij verbond Zichzelf, als een zaak van uiterste eer, trouw te blijven aan dat wat Hij met hen had afgesproken. Wat Hij ook in de toekomst met Zijn gekozen volk zou doen, Hij kon de wet, die Hij in de Sinai maakte, niet onwettig verklaren en afschaffen, want dat was juist de standaard van Zijn gerechtigheid. Voortaan moest Hij niet alleen rechtvaardig zijn, maar ook worden gezien als rechtvaardig, gemeten aan die standaard. En Degene Die zou komen als Redder moest noodzakelijkerwijze in staat zijn aan te tonen dat Hij in staat is die perfecte wet te volbrengen; anders zou Hij niet beter zijn dan de rest.

Nogmaals, Gods doelstelling was verder beperkt binnen de grenzen die werden aangegeven door Zijn profeten, die, de een na de ander, uitspraken deden die God, in ere, gehouden was te vervullen. Hoe vaak lezen we niet,

"Dit alles is geschied, opdat vervuld zou worden hetgeen de Here door de profeet gesproken heeft " (Mat. 1:22; NBG)

of woorden van gelijke strekking! Natuurlijk spraken de profeten nooit hun eigen woorden, maar die welke werden geïnspireerd door Gods Geest (2Pet. 1:21). God stelde Zichzelf voortdurend nieuwe grenzen waarbinnen Zijn plannen moesten worden uitgevoerd. Hierin ligt een superieure grootheid, want het toon aan dat God op ieder vlak meester is over Zijn doelstelling.

Ja, God maakte de uitvoering van Zijn doelstelling schijnbaar zo moeilijk als maar mogelijk is. Een maagd moest zwanger worden en een Zoon baren. Deze Zoon moest op een vooraf bepaalde plaats worden geboren, want Micha profeteerde dat

de toekomstige Heerser uit Bethlehem zou komen (Micha 5:2). Om dat voor elkaar te krijgen, zorgde God er voor dat de machtigste man ter wereld van dat moment, de Romeinse keizer, Caesar Augustus, een bevel uitvaardigde. Gevolg gevend aan dit bevel maakten Jozef en Maria de zeer vermoeiende reis naar Bethlehem, juist op het moment dat Maria moest bevallen van haar eerstgeboren Zoon. En het was dit zelfde bevel dat de herberg vulde met soortgelijke reizigers die, omdat ze sneller konden reizen, er eerder aankwamen.

Deel 4 Ere zij God

Scène Zeven

Het toneel is er nu een van licht, schijnend op een moment dat men normaal slechts duisternis verwacht.

Herders, bij nacht wakend over hun kudde in de velden, vinden zich plots vergezeld van een boodschapper van de Heer en omringd door het prachtige licht van Gods heerlijkheid. De boodschapper spreekt niet tot hen vanuit de hemel zoals het zo vaak wordt afgebeeld op een kerstkaart, maar staat gewoon naast hen en ze zijn omgeven, ingepakt, door de heerlijkheid Gods als hij spreekt:

"En de engel zeide tot hen: Weest niet bevreesd, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk zal ten deel vallen:

1JET1Estrw vt6(ve)-3(l)5()5(r e4()11(l(e)-4(n ove)-6(r))4(o)-2(obd)-2(e)-4e-4(e)-4(.c)-4(h)

Verliet God de Zoon van Zijn liefde? Ja, Gods doelstelling verlangde zelfs dit. En laten we niet vergeten dat het God Zelf heel wat kostte om de Zoon van Zijn liefde te onderwerpen aan zo'n zware beproeving. Om Hem te stempelen met het stigma van een overtreder was iets vreselijk om te doen, slechts gerechtvaardigd in het licht van de heerlijk ontknoping. Om Hem, die geen zonde kende, tot de personificatie van Zonde zelf te maken, zoals het teken aan de stok van Mozes had aangegeven (Joh. 3:14), zou een daad zijn geweest die de woede van Gods gevoelens tot uiting zou brengen, ware het niet dat Hij het eind had gezien vanaf het begin en de allesomvattende zegeningen die uiteindelijk uit deze handelingen zouden voortkomen. In alles wat er rond het kruis gebeurde, stuurt God zijn liefde aan ons; maar de liefde van Christus schijnt ook door in alle schoonheid. Het was duidelijk geworden in de tuin van Getsemane, toen, geconfronteerd met de werkelijkheid die voor Hem lag, Hij toe de Vader zei:

"Abba, Vader, alles is U mogelijk, neem deze beker van Mij weg. Doch niet wat Ik wil, maar wat Gij wilt"

(Marc. 14:36; NBG)

Het kruis is het middelpunt van Gods doelstelling. Hier vindt het zijn grootste concentratie. De hemelen, de aarde, het land der belofte, zelfs de stad, allemaal zijn ze te groot voor God om te gebruiken in deze uiting van Zijn liefde. Hij heft slechts een vierkante meter nodig, ja zelfs nog minder; Hij had net genoeg ruimte nodig om een paal in de grond te zetten, gericht naar de hemel. En aan deze paal werd de Ene gehangen doorheen Wie alles ontstond. En zelfs het leven van deze Ene, door Wie allen het leven hadden ontvangen, stond op het punt te worden beëindigd! Gods doelstelling voor het universum, Zijn plannen voor de redding en verzoening van allen, gericht op die Ene, hangend aan een paal. Zeker voor iemand met een waarnemend oog zal dit een moment zijn van grandioze grootheid in Zijn doelstelling. Wie, behalve God, kon ooit zo'n complete oplossing van het probleem van de zonde hebben bedacht en wie, behalve Christus, kon ooit in staat zijn geweest dit uit te voeren?

Scène Negen

Zonder twijfel zouden de hemelse scharen, wiens afgevaardigden zich lieten zien tijdens de geboorte van de Heer, toezien en zich verbazen bij wat scheen te zijn de uitroeiing van alle hoop, tijdens de kruisiging. Maar hun aanwezigheid is niet beschreven. Maar in de nu volgende scène zien we twee van hen, gekleed in licht, bij een lege graftombe en zij groeten hen die kruiden brengen met verbazingwekkende woorden:

"Wat zoekt gij de levende bij de doden?"

6 Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt. Herinnert u, hoe Hij, toen Hij nog in Galilea was, tot u gesproken heeft,

7 zeggend, dat de Zoon des mensen moest overgeleverd worden in de handen van zondige mensen en gekruisigd worden en ten derden dage opstaan.

In onze eerdere scènes had de uitwerking van Gods doelstelling een steeds verder versmallend karakter gehad, maar vanaf dit punt begint de uitwerking evenredig steeds wijder te worden. Paulus, in diens brief aan de Kolossenzen, beschrijft Christus als:

"Hij is het hoofd van het lichaam, de gemeente. Hij is het begin, de eerstgeborene uit de doden, zodat Hij onder alles de eerste geworden is."
(Kol. 1:18:NBG)

In 1 Korinthe schrijft hij:

" Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden, als eersteling van hen, die ontslapen zijn.

21 Want, dewijl de dood er is door een mens, is ook de opstanding der doden door een mens.

22 Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook

27 want alles heeft Hij aan zijn voeten onderworpen. Maar wanneer Hij zegt, dat alles onderworpen is, is blijkbaar Hij uitgezonderd, die Hem alles onderworpen heeft.

28 Wanneer alles Hem onderworpen is, zal ook de Zoon zelf Zich aan Hem onderwerpen, die Hem alles onderworpen heeft, opdat God zij alles in allen. Deze wonderbaarlijke passage begint met de opwekking van Christus en eindigt met de voleinding van Gods doelstelling. Hier zien we dat, toen Christus eenmaal was opgewekt, de voleinding al kon worden uitgeroepen, want niets kan het ook maar in de weg staan. De geweldige gebeurtenissen van twee-

Deel 5: Stefanus en Paulus.

Scène Tien.

Ons volgende beeld is een miniatuur, in die zin dat het draait om twee individuen, maar het is een belangrijk miniatuur, want het verbeeldt een gebeurtenis die verstrekkende gevolgen had. Een van de twee waar het voornamelijk om gaat, staat voor een vijandige menigte van landgenoten. Zijn naam is Stefanus en hij heeft zojuist een roerende toespraak gehouden, waarin hij de geschiedenis van zijn volk doorheen de eeuwen heeft uitgelegd, beginnend met de beloften gedaan aan de vaders, waarop al hun verwachtingen als volk waren gebaseerd. Maar deze toespraak was geen vleierende. Hij had niet gearzeld aan te tonen hoe opeenvolgende generaties weggelopen waren van God, bv. toen ze Mozes afwezen als leider, door hun offeren aan een met de hand gemaakt kalf en in hun aanbedding van de goden van de heidenvolken. En hij had net afgesloten met zijn toehoorders te vertellen dat zij niet beter waren dan hun voorouders, want zij hadden pas nog de grote Profeet, die door Mozes was beloofd, vermoord.

Deze beschuldiging, waar als zij was, maakte de luisteraars erg kwaad, maar terwijl ze nog nadachten wat te doen, gebeurde er een opmerkelijk iets. want we lezen in Handelingen 7, verzen 55 en 56, dat Stefanus was

"vol van de heilige Geest".
(NBG)

en

" sloeg de ogen ten hemel en zag de heerlijkheid Gods en Jezus, staande ter rechterhand Gods,
56 En hij zeide: Zie, ik zie de hemelen geopend en de Zoon des mensen, staande ter rechterhand Gods"
(NBG)

Wat Stefanus zag was het teken, door Jezus beloofd, om Zijn tweede komst aan te tonen om Zijn koninkrijk te vestigen:

"En dan zal het teken van de Zoon des mensen verschijnen in de hemel "
(Matt. 24:30; Conc. NT)

Als we dit teken gezien wordt door " alle stammen der aarde" staat de Heer op het punt te komen. Wat Stefanus zag, was een voorschouw van dit teken, met de Heer *staande*, als of stond te komen. Maar de vertegenwoordigers van de natie waren niet van plan Hem te ontvangen. In tegendeel, ze deden hun handen over hun oren, zodat ze niets meer konden horen. En om hun aandeel in de moord op Jezus schoten ze te hulp om te helpen bij de moord op Zijn boodschapper.

Aan het kruis had Jezus gebeden voor hen die Hem aan het doden waren:

"Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen."
(Luc 24:34;NBG)

Het gebed van de Heer werd beantwoord, want het werd, als gevolg van het gebed, opnieuw aangeboden door de twaalf apostelen, beginnend bij de verklaring van Petrus op de Pinksterdag (Hand. 2:38,39). Met de moord op Stefanus toonden de leiders van de Joden hun afkeer over dit aanbod. De hoop op het koninkrijk

"godslasteraar en een vervolger en een geweldenaar"
(1Tim. 1:13;NBG)

was, dat in hem

"Jezus Christus in de eerste plaats in mij zijn ganse lankmoedigheid zou bewijzen tot een voorbeeld voor hen, die later op Hem zouden vertrouwen ten eeuwigen leven"
(1Tim 1:16;NBG)

Paulus, de eerste apostel van de *verrezen* Heer, anders dan de apostelen van de Heer *op aarde*, Petrus, Johannes en de rest van de twaalf, werd een voorbeeld voor toekomstige gelovigen, omdat hij geheel werd gered *in* genade. Met zijn eigen ervaring achter zich, begon hij het evangelie te verkondigen, dat, anders dan alles wat daarvoor was gepredikt, geheel en alleen vertrouwde op *Gods kracht* voor redding en had *genade* als basis en *geloof* als gereedschap. Zoals hij later in zijn carrière schreef:

"Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God;
9 niet uit werken, opdat niemand roeme.
10 Want zijn maaksel zijn wij....."
(Ef. 2:8-10;NBG)

Paulus was degene die was bestemd om Gods dienaar te worden om:

"onder u het woord van God tot zijn volle recht te doen komen"
(Kol. 1:25;NBG)

God had geen geheimen meer te onthullen over Zijn doelstelling dan die Hij had gegeven aan Zijn geliefde apostel voor de volken. Alles wat het universum moet weten over de fundamentele waarheden en wat het moet weten om te groeien in het besef van wie God is, zijn vastgelegd in Zijn gecompleteerde Woord.

Scène Twaalf.

" want de Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan;
17 daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Here tegemoet in de lucht, en zo zullen wij altijd met de Here wezen."
(1Thess. 4:16,17;NBG)

Met deze woorden aan de Thessaloniszen beschrijft Paulus de volgende grote gebeurtenis in Gods doelstelling: de ontmoeting van de Heer met Zijn ecclesia, die Zijn lichaam is, Zijn complement, Zijn aanvulling. Zij die de Heer gaan ontmoeten in de lucht tijdens dit prachtige moment, zullen in een ogenblik worden veranderd, tijdens het knipperen van een oog, daarbij hun sterfelijkheid afwerpend en een lichaam van onsterfelijkheid en onvergankelijkheid aandoende. Zij zullen een lichaam krijgen dat gelijkvormig is aan Zijn verheerlijkte lichaam, zoals dat ook hoort bij hen die Hem completeren. Wat prachtig! Wat een overstijgende voortreffelijkheid!

Deze opdrachtsroep, die de Heer zal geven, doet veel meer dan ons te laten opstijgen in deze voortreffelijkheid. Het is het signaal dat de verdere operaties in

gang brengt van Gods doelstelling, zowel voor de hemelen als de aarde. Want door Zijn lichaam, de ecclesia, zet Christus dat grote werk, begonnen aan het kruis, van verzoening van allen in het universum met God.

De verwijdering van de ecclesia van de aarde staat toe dat er drie belangrijke onthullingen plaats vinden.

Ten eerste is daar de onthulling van de Mens der Wetteloosheid (2Thess. 2:1-12; let speciaal op de verzen 7 en 8). Diens periode van manifestatie zal berucht en in toenemende mate gewelddadig zijn, maar genadig kort, want ze zal worden opgevolgd door de tweede onthulling, die van de Heer Jezus Christus, in detail beschreven in het Boek der Onthulling (Openbaring). De Heer Jezus Christus zal de Mens der Wetteloosheid verslaan:

" hem zal de Here Jezus doden door de adem zijns monds en machteloos maken door zijn verschijning, als Hij komt"
(2Thess. 2:8;NBG)

De derde onthulling is die van de ecclesia, de gemeente, de zonen van God, waarop in de hele schepping wordt gewacht (Rom. 8:18-22).

Deel 6 Scène Dertien.

Deze scène is er een van grote vreugde. Mensen doen ongestoord hun dagelijkse zaken. Er hangt iets in de lucht van welzijn en kalmte. Men hoort niet dat er oorlogen aan de gang zijn of dat er uitbarstingen van geweld zijn. Niemand schijnt angst te hebben.

Er bestaat veel verkeer tussen de belangrijkste steden van de wereld en Jeruzalem, at de hoofdstad van de wereld is geworden en alle volken sturen hun afgevaardigden daar naar toe. De wet gaat uit van Zion en het woord van de Heer uit Jeruzalem.

Ja, na Zijn eigen onthulling heeft Christus Zijn koninkrijk opgericht en Hij regeert vanuit Zijn hoofdstad. Israël heeft de koninklijke- en priesterrol op zich genomen die haar in de Sinai was toebedeeld en doet dit ambt met Christus in deze tweeledige positie. Want Christus is een koninklijke Priester in overeenstemming met de wijze van Melchizedek. Deze Priester aanvaardt geen offers voor de zonden, want met de zonde is al voor eens en altijd afgerekend op Golgotha. Maar Hij aanvaardt offers van het volk, zoals Melchizedek dat deed van Abraham, en Hij zegent het volk in overeenstemming daarmee met koninklijke zegeningen.

Christus is een Koning der Vrede en Zijn heerschappij is een rechtvaardige; de eerste volkomen rechtvaardige in de geschiedenis. Maar het is geen zachte hand die regeert. Hij regeert met ijzeren staaf, een ijzeren staf en de bedrivers van kwaad ontvangen snel wat hen toekomt. Daar ligt de zwakheid, niet in de heerschappij en zeker niet in Christus zelf, maar in de aangeboren zielse natuur van de oude mensheid, die, hoewel technisch gezien vernietigd aan het kruis, nog steeds onder mensheid is totdat ze de bevrijding accepteren die door het kruis van Christus wordt aangeboden en een nieuwe schepping worden in Christus. Dit zullen ze echter niet doen gedurende het millennium, want zodra de heerschappij van Christus aan het eind van het millennium is beëindigd en Satan weer is losgelaten, zal deze in staat zijn grote aantallen van de bewoners van de aarde op te roepen tot een laatste opstand.

Dit wordt voor ons beschreven in Openbaring 20: 7-9

"En wanneer de duizend jaren voleindigd zijn, zal de satan uit zijn gevangenis worden losgelaten,

8 en hij zal uitgaan om de volkeren aan de vier hoeken der aarde te verleiden, Gog en Magog, om hen tot de oorlog te verzamelen, en hun getal is als het zand der zee.

9 En zij kwamen op over de breedte der aarde en omsingelden de legerplaats der heiligen en de geliefde stad; en vuur daalde neder uit de hemel en verslond hen,

(NBG)

Scène Vijftien.

Ons voorlaatste beeld toont ons dat de verzoening van allen is voltooid, het hele universum is ondergeschikt aan Christus en in Hem samengevat. Het is wederom de apostel Paulus die het uitzicht van Gods handelingen verwijdt, waardoor we zien dat naast de aarde ook de hemelen er bij betrokken worden.

In Efeze 1 wordt Christus gezien aan Gods rechterhand, temidden van de hemelingen, boven alle macht en autoriteit en kracht en heerschappij verheven, allen onder Zijn voeten onderschikkend. We willen er met nadruk op wijzen dat de hemelen moeten worden onderschikt aan Christus en dat dit een onmetelijke veel groter werk zal zijn dan onderschikking op aarde. Dit onderschikkend werk wordt gedaan door God (1Kor. 15:27), maar het verzoenend werk dat de onderschikking begeleid, wordt gedaan door Christus en de ecclesia(Ef. 1:23)

Denk vooral niet dat allen in de hemelen al in vrede leven met God. Er zijn daar machten en autoriteiten en krachten en heerschappijen die zich richten op het in bezit nemen van Zijn kracht en autoriteit. Dit zijn:

"wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten."
(Ef. 6:12;NBG)

waarmee we zullen moeten worstelen. God heeft de Soevereine van de hemelingen gegeven, net zoals Hij de Koning der aarde heeft gegeven. In beide gevallen is het de Zoon van Zijn liefde (Kol. 1:18). Hij is de Soevereine, de Alleenheerser, en wie een ander verkiest, verwerpt God. God legde dit uit aan Samuël toen Israël begon te vragen om een koning (1Sam. 8:7).

Het is vanwege deze opstandigheid, dat er naast de nieuwe aarde ook nieuwe

Maar de ongehoorzame bewoners van de hemelen moeten onderschikt worden aan Christus, zodat ze allen in Hem zullen worden samengevat, die van de hemelen en die van de aarde (Ef. 1:10); opdat in de naam van Jezus alle knie zich zal buigen, hemels, aards en onderaards (Fil. 2:10); zodat allen verzoend mogen zijn met God, of ze nu van de aarde of uit de hemelen komen (Kol. 1:20). Efeze, Filippenzen en Kolossenzen vertellen alle drie over hetzelfde grote werk tussen de hemelingen, net als tussen de aardbewoners, waarbij het het lotdeel van de ecclesia is om daar een heerlijk aandeel in te hebben. Beseft u de grootheid van uw lotdeel in Christus? Beseft u dat het door de ecclesia is, die Zijn lichaam is, Zijn komplement, dat Hij in staat zal zijn het "alles in allen" te bereiken (Ef. 1:23)? Beseft u dat het in de ecclesia is, net als in Christus, dat God heerlijkheid zal vinden

"voor alle geslachten van de aion der aionen"
(Ef. 3:21; Conc. NT)

Het geschenk van de genade, voordat de aionen begonnen aan de ecclesia gegeven in Christus Jezus (2Tim. 1:9), vindt haar volle uitwerking in de bediening van de ecclesia doorheen de aionen der aionen, wanneer haar leden Gods genade in al haar volkomenheid tonen. (Ef. 2:7). De basis van dit tonen is de genade die de ecclesia zelf uit de hand van God heeft ontvangen. Dit wordt in Efeze 2:1-10. Twee maal verklaart de apostel dat "in genade zijn jullie gered" en dat is niet uit onszelf. het is geheel uit God. Daarom zijn wij in de positie om de "allesoverstijgende rijkdom van Gods genade" te tonen op een manier die anders vrijwel onmogelijk zou zijn. *Dit is een noodzakelijk factor in de bediening van de ecclesia!* God begenadigt Christus met een Naam die is boven alle naam, want Hij is waardig om de eer te ontvangen; Hij begenadigt *de ecclesia* met een redding en een lotdeel, al haar leden, individueel, volkome onwaardig.

In de bediening van Christus en Zijn ecclesia, vindt ook de mensheid haar hoogste en meest nobele uitdrukking en wordt de reden voor haar schepping, naar de beeltenis van God, gedemonstreerd. Want Christus, gekomen in de gelijkenis van de mensheid (Fil. 2:7) en als een mens bevonden, werd door Zijn opstanding de Eerste van een nieuwe mensheid. En de ecclesia, als Zijn komplement, wordt ook deel van die nieuwe mensheid. Het niveau van de maat van de gestalte van het komplement van de Christus is gekoppeld aan de volwassenheid in Efeze 4:13 en 14 en we kunnen deze toestand slechts bereiken door de oude mensheid met al zijn fouten af te leggen en

"de nieuwe mens aandoet, die naar de wil van God geschapen is in waarachtige gerechtigheid en heiligheid"
(Ef. 4:24; NBG)

Scène Zestien

Onze laatste scène wordt ook wel eens de "grote overdracht" genoemd. Want als allen in Christus tezamen zijn gebracht, als allen in het universum zich aan Hem hebben onderschikt, als allen de kracht en macht van Jezus' naam prijzen en zelfs de engelen zich voor Hem neerwerpen, dan, wat gebeurt er dan?

Dan zal Christus afstand doen en alles aan Zijn Vader overdragen, opdat God zal zijn Alles in Allen.

Kunt u zich een mindere heerser voorstellen die bereid is om zo veel over te dragen? Maar de grootheid van Gods doelstelling ligt dan ook ten diepste in het volkomen vertrouwen dat de Vader had in de Zoon van Zijn liefde! God kan alles investeren in Christus, in het vertrouwen dat Hij alles weer aan Hem zal teruggeven; God kan Christus tot de allerhoogste positie in het heelal laten stijgen in de absolute zekerheid dat de Zoon nooit de positie van de Vader zal toe-eigenen.

En daarom lezen we in 1 Kor. 15:24

"daarna het einde, wanneer Hij het koningschap aan God de Vader overdraagt, wanneer Hij alle heerschappij, alle macht en kracht onttroond zal hebben."
(NBG)

Dit gebeurt wanneer alle andere machten en krachten zullen zijn onderworpen en de laatste vijand, de dood zelve, vernietigd is. Wanneer alles aan Christus is onderworpen, dan

"Wanneer alles Hem onderworpen is, zal ook de Zoon zelf Zich aan Hem onderwerpen, die Hem alles onderworpen heeft, opdat God zij alles in allen."
(vs. 28)

Alles in Allen! Geen van Gods schepselen bevindt zich buiten het bereik van Zijn liefde. Niets buiten God Zelf zal inwonen in ook maar een van Zijn schepselen!!

Zo ontvouwt Gods doelstelling, eens heel erg samengebald en geconcentreerd, zodat het samengebracht werd in een Man die aan een paal als een boosdoener, zich nu weer om de verste verten van de schepping over te nemen. Waarlijk, Gods gedachten en manieren zijn niet de onze, maar oneindig meer verheven! En hoe groot is Zijn doelstelling, in eerste gedachte, in zijn uitwerking en in zijn heerlijke vervulling! In iedere fase dient het om Die Ene te verheerlijken Wiens doelstelling wordt bereikt!

Einde